După Universiadă

● Impresii, declaraţii, comentarii

După cum declara dr. **Primo Nebiolo**, preşedintele FISU, întrecerile celei de a IV-a Universiade, de la Budapesta, au marcat o etapă importantă în dezvoltarea sportului universitar mondial care a avut posibilitatea să-şi demonstreze tăria organizatorică, valoarea ridicată a sportivilor săi, priceperea şi sîrguinţa conducătorilor. Pe de altă parte, mişcarea sportivă universitară a demonstrat, cum nu se poate mai bine, că tinerii, din toate colţurile lumii, de rase şi convingeri politice diferite, doresc să se cunoască, să trăiască în bună înţelegere, în pace.

Din acest punct de vedere Universiada anului 1965 a depăşit cu mult ediţiile sale precedente.

Printre invitaţii de onoare de la Budapesta s-a aflat şi inginerul francez **Jean Petitjean**, un „Coubertin" al jocurilor mondiale universitare, el fiind iniţiatorul, de acum trei decenii şi mai bine, al acestor întreceri.

„Acum, la Budapesta, participînd la diferite reuniuni ale tineretului, asistînd cu emoţie la desfăşurarea multor competiţii, am uitat că am... 77 de ani şi m-am simţit din nou foarte tînăr, laolaltă cu ceilalţi. Fără nici un fel de exagerare, Universiada este o mare competiţie şi am perfecta convingere că, în viitorii ani, ea va fi şi mai mare, îndreptăţind denumirea de „mică Olimpiadă" ce i-a fost dată. Este şi firesc să fie aşa din moment ce majoritatea sportivilor de mare valoare sînt studenţi".

Întrebîndu-l ce impresie i-a făcut evoluţia sportivilor români, dl. Petitjean ne-a spus: **„Să fiu sincer, i-am urmărit mai mult pe conaţionalii mei, dar am avut ochi şi pentru ceilalţi. Mi-au plăcut voleibalistele dv., cu o echipă mai bine pusă la punct decît la Universiada de la Sofia, l-am aplaudat pe Ion Ţiriac în finala de simplu în care a fost magnific, am admirat valoarea scrimerelor în semifinala cu Franţa, pe care au cîştigat-o în mai puţin de o oră şi voi încheia cu această admirabilă atletă care se numeşte Mihaela Peneş. Pe vremuri am făcut şi eu atletism şi se cheamă că, cît de cît, mai mă pricep ceva la acest sport. De aceea îndrăznesc să afirm că nu peste prea multă vreme ea va putea duce recordul lumii la performanţe de peste 65—66 m, care astăzi ni se par utopice".**

Spectator la ultimele „ghemuri" ale partidei finale de simplu, tenismanul american **Allan Fox** a aplaudat cu căldură succesul lui Ion Ţiriac. După cum se ştie, în semifinalele probei, Ţiriac l-a învins pe Fox cu 6—3, 6—1.

„Campionul dv. este un mare jucător. Pe mine m-a întrecut cu o „armă" hotărîtoare: jocul în forţă. Pur şi simplu, nu mi-a dat posibilitatea nici să respir. Am fost foarte curios să-l văd jucînd împotriva lui Leyus.

Am avut plăcerea să descopăr un cu totul al jucător; mă refer la modul său de a aborda partida. De data aceasta a jucat... cerebral, tehnic! Şi Leyus n-a avut ce face, decît să-i strîngă mîna... Ţiriac mi-a plăcut însă, cel mai mult, în finala probei de dublu mixt, în care a demonstrat toată gama posibilităţilor sale. Voi fi bucuros să-l întîlnesc într-un alt concurs".

Dr. Jenö Kamuti este, într-un fel, marele performer al Universiadei, căci el a cîştigat, de fiecare dată, proba individuală de floretă la toate cele patru ediţii ale competiţiei. Fiind şi un bun cunoscător al scrimerilor noştri i-am adresat rugămintea să aprecieze evoluţia lor în sala de la „Jeg-szinhasz".

„Voi vorbi despre întrecerea echipelor în care, la eliminarea directă, am întîlnit formaţia română. Deşi am tras cu toată hotărîrea n-am putut înfrînge forţa şi omogenitatea românilor şi am pierdut cu 7—9. I-am văzut apoi, în semifinală, cu echipa sovietică. A fost o întîlnire care nu poate fi uitată uşor. Mureşanu a tras excepţional, ca şi Haukler, de altfel, obţinînd cîte 4 victorii la Sarov, Putianin, Jludko şi Osipov. Rezultatul de 9—7 pentru români este foarte bun. A doua zi, la primele ore ale dimineţii, în finală, românii i-au întîlnit pe floretiştii francezi (cu Revenu şi fraţii Rodocanachi din echipa de la mondiale). Firesc, scrimerii români au plătit acum tributul puţinului timp de refacere şi au pierdut cu 5—8".

Baschetbaliştii noştri au pornit în întrecere cu mari speranţe, deşi jucau în grupa preliminară alături de formaţiile Cehoslovaciei, S.U.A., R.F.G. şi Italiei. În primul meci, cel cu Cehoslovacia ai noştri s-au impus net în prima repriză şi ne-au întărit speranţele într-o victorie. După pauză însă comportarea lor a fost cu mult sub posibilităţi şi... au pierdut! Era evident că pierzînd această partidă, ei au ratat şi şansa calificării în semifinală, căci era puţin probabil că aveau să poată întrece echipa S.U.A. Şi iată că în meciul cu S.U.A., Demian, Albu, Popescu şi ceilalţi au jucat excepţional, ţinînd în şah formaţia americană şi conducînd pînă în min. 31. În cele din urmă au fost învinşi, la o diferenţă de 8 puncte (cea mai mică diferenţă înregistrată de vreo echipă în faţa formaţiei americane) şi, ceea ce este mai important, **în acest meci ai noştri au jucat baschet adevărat.**

Jim Bradley, jucătorul nr. 1 la Tokio şi aici la Budapesta, ne-a spus: „Românii au posibilităţi cu mult mai mari decît cele pe care le-au etalat la Budapesta. Dacă ar fi jucat şi în celelalte partide cum au făcut-o cu noi, locul lor n-ar fi fost cel din clasamentul final (9). Mi-a plăcut pivotul (Demian) şi tehnica lui Albu. Pentru a putea obţine însă succesele dorite românii trebuie să-şi ordoneze jocul, să se străduiască să elimine „căderile" de pe parcursul unui meci. Tehnic şi fizic nu sînt cu nimic inferiori celorlalţi jucători pe care i-am văzut la Budapesta".

ROMEO VILARA

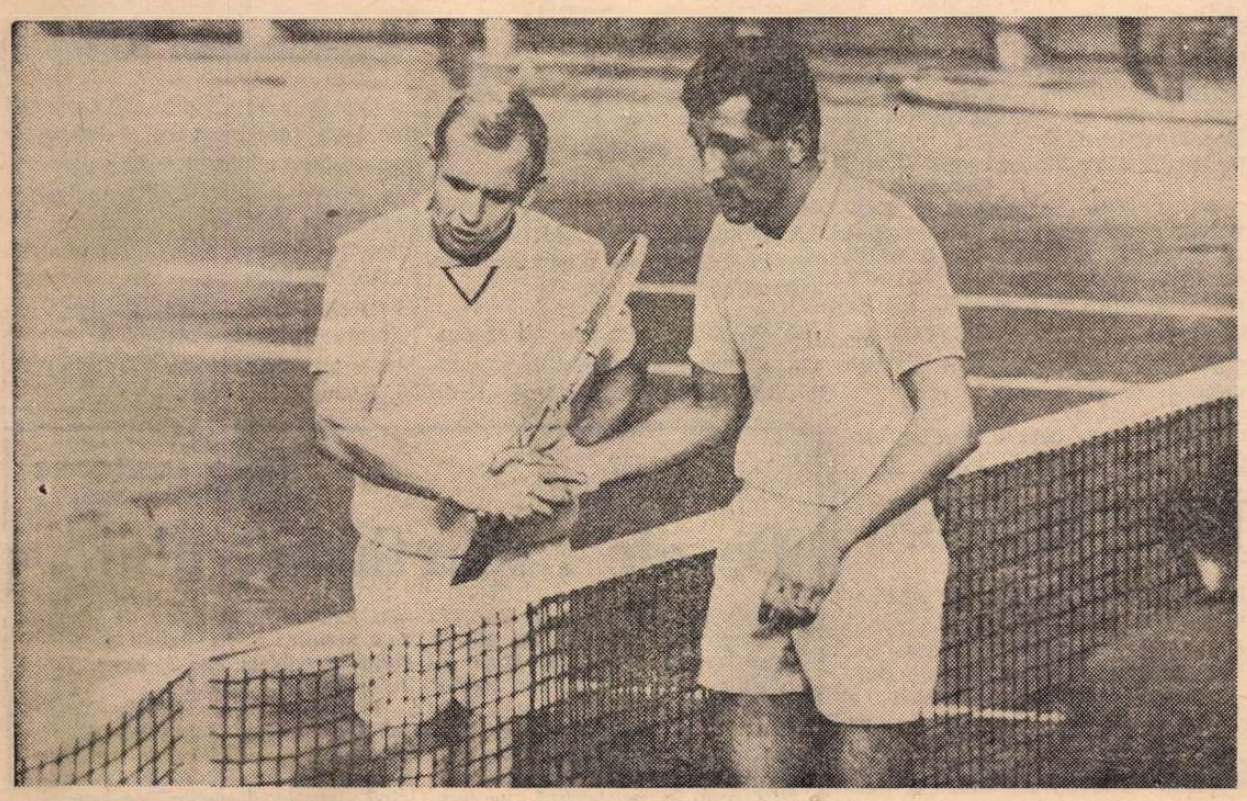

„Te felicit, Ţiriac! Ai fost mai bun..." îi spune tenismanul sovietic Tomas Leyus campionului nostru, după finala probei de simplu

Foto: R. Vilara

FOTBAL

Atacul portarului

Aspecte teoretice şi practice ale problemei

Duminică, în timpul meciului Progresul—C.F.R. Paşcani, Mindru, portarul bucureştenilor, prinzînd mingea, şi încercînd apoi s-o degajeze, a fost atacat de înaintaşii adverşi, lucru care i-a făcut pe unii spectatori să protesteze reclamînd intervenţia arbitrului.

Au fost justificate aceste proteste? Nicidecum. Şi iată de ce:

— regulamentul are la bază ideea asigurării continuităţii unei partide, iar continuitatea se asigură prin circulaţia mingii pe teren, prin jucarea ei efectivă cît mai mult pe parcursul celor 90 minute. — portarul este cel care întîrzie adeseori repunerea mingii în joc, atît cu ocazia loviturii de poartă (cînd poate fi sancţionat de arbitru) cît şi în cazul cînd mingea este în joc, adică atunci cînd a fost prinsă de ei în timpul unei faze în preajma propriei porţi şi apoi a fost degajată cu piciorul sau cu mîna de la marginea careului (în acest caz dacă portarul întîrzie să dea drumul la minge nu poate fi sancţionat de arbitru, în schimb poate fi atacat de înaintaşul advers).

CUM ŞI CÎND POATE FI ATACAT PORTARUL?

Din lectura art. 12 completat cu deciziile F.I.F.A. şi ale International Board, rezultă că portarul poate fi atacat într-un anumit fel, după cum se află în: (a) suprafaţa porţii, (b) suprafaţa de pedeapsă sau (c) în restul terenului de joc.

În cele ce urmează vom arăta, ţinînd seama de aceste trei situaţii, cum pot înaintaşii să atace portarul. Insistăm, bineînţeles, asupra aspectului practic al problemei.

a) Atacul în suprafaţa porţii (careul mic).

În această parte a terenului de joc, denumită şi spaţiul de protecţie al portarului sau, impropriu, „careul mic", portarul poate fi atacat numai după ce a prins mingea sau în situaţia cînd jenează un adversar şi numai cu condiţia ca el să aibă unul sau ambele picioare pe pămînt, indiferentă fiind poziţia braţelor sale. **Deci, dacă a prins mingea în aer, chiar dacă este cu ea în braţe, portarul nu poate fi atacat. În schimb, aflat cu unul sau ambele picioare pe pămînt, în aceeaşi situaţie, el poate fi atacat umăr contra umăr, putînd fi împins corect, adică fără violenţă în propria-i poartă (un astfel de gol fiind valabil), sau pentru a-l „sufla" mingea cînd aceasta a părăsit mîinile portarului (fiind, conform regulamentului, bătută de pămînt la fiecare patru paşi ai portarului).**

b) În suprafaţa de pedeapsă.

În această parte a terenului denumită, impropriu, „careul mare", portarul poate fi atacat şi în cazul cînd încă nu a prins mingea, indiferentă fiind poziţia braţelor sale, dar cu condiţia ca ei să aibă cel puţin un picior pe pămînt; el poate fi atacat de asemenea cînd jenează un adversar, cînd ţine mingea sau cînd o loacă. În toate aceste cazuri atacul trebuie efectuat corect, adică cu umărul, fără violenţă şi cu intenţia vădită de a juca mingea, adică de a i-o lua portarului atunci cînd aceasta a părăsit mîinile.

c) În restul terenului de joc.

Portarul care a ieşit din propria suprafaţă de pedeapsă poate fi atacat ca oricare jucător de cîmp. El poate fi împins cu umărul, nu însă violent cînd mingea este în joc şi la distanţă de joc (2 m), ambii jucători fiind în condiţii egale de joc (pe pămînt sau în aer). Portarul nu mai poate uza în acest loc de mîini pentru a prinde mingea, fiind considerat ca oricare alt jucător de cîmp.

Am vrea să facem aici o precizare: este greşită opinia unor spectatori care vociferează la arbitru cînd portarul, degajînd mingea, calcă cu un picior în afara liniei ce delimitează suprafaţa de pedeapsă. Portarul are dreptul, după ce a degajat mingea, să calce în afară de linia ce delimitează „careul". Important este ca mingea să fi părăsit mîna portarului în suprafaţa de pedeapsă. Unde a călcat el după ce a dat drumul la minge, nu are nici o importanţă.

CONSIDERAŢIUNI PRACTICE

N-am vrea să se înţeleagă greşit că numai un singur înaintaş poate ataca portarul advers. Nicidecum. Acesta poate fi atacat de unul, doi sau mai mulţi jucători simultan. Nicăieri în regulamentul de joc nu este limitat numărul celor ce pot ataca portarul.

Mai trebuie reţinut că jucătorii nu au voie să scoată mingea din mîinile portarului cu capul, cu piciorul, cu cotul, cu pumnul sau cu genunchiul. Ei pot juca mingea numai după ce aceasta a părăsit mîinile portarului.

Din cele expuse pînă aici nu trebuie să rezulte nici că de acum înainte portarii sînt condamnaţi, ei urmînd a fi hărţuiţi mereu. Lucrurile nu stau aşa, căci dacă portarii vor şti cum să răspundă acestor atacuri, jocul de fotbal va avea de cîştigat în dinamism şi spectacol.

Ce obligaţii revin în acest caz portarilor?

Imediat ce au prins mingea şi au sesizat un atac al înaintaşilor adverşi, portarii trebuie să nu aştepte nici o clipă şi să degajeze imediat balonul sau să-l arunce celui mai apropiat coechipier (orice întîrziere constituind un pericol grav). Apărătorii, colegii acestui portar, nu au voie să oprească pe jucătorii adverşi să atace portarul. Ei pot alerga cu faţa la minge (cu spatele la atacant) cînd acesta este la distanţă de joc (2 m) pînă ce portarul o prinde, dar nu au voie să se interpună între atacant şi portar, cu intenţia vădită de a-l împiedica pe acesta din urmă să atace portarul, pentru că astfel creează o obstrucţie, lucru nepermis şi vor fi sancţionaţi cu o lovitură liberă indirectă. Ei pot însă veni în apropierea colegului lor (portarul) cerîndu-i prin gesturi sau cuvinte să le arunce mingea spre a o juca, degaja sau pasa. De asemenea portarul nu are voie să evite atacul înaintaşului ieşind cu genunchiul înainte cînd prinde mingea, după cum nu are voie nici să se culce pe minge cu ocazia plonjoanelor şi să rămînă în această poziţie mai mult decît este necesar pentru a se ridica şi a o juca, întrucît va fi sancţionat cu avertisment şi lovitură liberă indirectă, iar în caz de recidivă cu eliminarea de pe teren.

Dacă înaintaşii vor înţelege sensul celor arătate în prezentul articol, iar portarii vor şti să răspundă acestor atacuri printr-o mai rapidă repunere a mingii în joc, vom înregistra faze mai numeroase, mai spectaculoase, într-un cuvînt mai mult fotbal.

Dr. N. CHELEMEN
arbitru

ŞTIRI ● ŞTIRI ● ŞTIRI ● ŞTIRI

TELEGRAMĂ DIN ODENSE

După cum se ştie, la 28 septembrie se dispută la Bucureşti prima manşă a întîlnirii din cadrul „Cupei campionilor europeni" dintre echipele Dinamo Bucureşti şi B. 1909 Odense, campioana Danemarcei. La forul nostru de specialitate a sosit zilele acestea o telegramă prin care se comunică că delegaţia oaspeţilor, alcătuită din 35 de persoane, soseşte la Bucureşti cu un avion special, în ziua de 27 septembrie

SIMPOZION FOTBALISTIC

Comisia orăşenească de fotbal din Bucureşti organizează astăzi, ora 19, în sala Quadrat (Aleea Tonola) un simpozion pe tema: *„Ce putem învăţa din turneul reprezentativei Braziliei în Europa"*. Vorbeşte ing. Virgil Economu. Sînt convocaţi antrenorii şi sportivii secţiilor din Capitală, precum şi conducătorii de secţii.

PROGRAMUL JOCURILOR DE SÎMBĂTĂ ŞI DUMINICĂ DIN CAPITALĂ

SÎMBĂTĂ. *Teren Dinamo*, ora 14,45: Dinamo Victoria—Metalul Bucureşti (cat. B); ora 16,30: Progresul Buc.-Ştiinţa Buc.

DUMINICĂ. *Stadionul „23 August"*, ora 14,45: Steaua—C.S.M.S. Iaşi; ora 16,30: Dinamo Buc.—Rapid. *Teren Laromet*, ora 10: Tehnometal Buc.—Flacăra roşie Buc. (cat. C)

ORA DE ÎNCEPERE A JOCURILOR OFICIALE DIN CATEG. A, B ŞI C (ÎN TOATĂ ŢARA) ESTE 16,30.

DEBUTANŢI IN CATEGORIA A

DECEBAL NEAGU

Inaintaş central la Siderurgistul Galaţi.

Profesia: student în anul IV la Facultatea de tehnologia produselor alimentare.

Vîrsta: 22 ani.

Înălţimea: 1,66 m.

Greutatea: 64 kg.

Trăsături tehnice: şutează bine cu ambele picioare (anul trecut a fost golgeterul diviziei B, seria I) — controlează bine balonul — driblează foarte bine (cea mai valoroasă calitate a lui Neagu) — viteză de reacţie remarcabilă — viteză de execuţie bună — viteză de deplasare mulţumitoare.

Trăsături moral-volitive: la acest capitol este deficitar. Comod, nu depune efortul necesar la antrenamente. În jocuri — este individualist, nu-şi îndeplineşte cum trebuie sarcinile de joc — renunţă uşor la lupta cu adversarii.

Mărirea randamentului său în echipă este în funcţie directă de înlăturarea lipsurilor în pregătirea moral-volitivă.

TEODOR ADAM

Extremă dreapta — la Siderurgistul Galaţi.

Profesia: lăcătuş mecanic.

Vîrsta: 23 ani.

Înălţimea: 1,76 m.

Greutatea: 71 kg.

Trăsături tehnice: şutează foarte bine cu ambele picioare (cea mai valoroasă calitate a lui Adam) — driblează bine — nu ştie să joace fără minge — fuge cu capul în pămînt (cea mai mare deficienţă) — are o slabă viteză de start şi de execuţie — orientare tactică slabă.

Trăsături moral-volitive: munceşte mult atît la antrenamente cît şi în timpul meciurilor — bun coechipier, exemplu de dăruire în joc pentru colegii de echipă.

Cu voinţa şi cu calităţile pe care le are i se prevede un „crescendo" valoric care să-l aducă în rîndul celor mai valoroşi înaintaşi.